

KAPITEL NIO

Lord Erion

HAN VAR SIG PRECIS LIK. Hans hår glänste i skenet från facklorna, lika gyllene som dagen innan. Moira kunde faktiskt till och med uppfatta värmen i de fantastiska gröna ögonen.

– Tant Wenda, vad heter lorden? viskade hon till den gamla kvinnan.

Wenda skrockade lågt och började försiktigt reda ut Moiras tovigå hår med en liten benkam.

– Du kommer verkligen långt från Rosendalen, eller hur lilla du? sa hon. Nå, ynglingens namn är Erion. Det fullständiga namnet är lord Erion av Rosendalen, hertig över Enasos och Rhonanib. En ganska präktig titel, tycker du inte?

Moira nickade tyst. Hon var nästan oförmögen att tala. Hon måste ut i skänkstugan snart. Vilket ögonblick som helst. Det var hennes plikt. Vid Irotsih, vad hennes hjärta bankade!

– Så Moira, sa tant Wenda och drog tillbaka hennes hår från ansiktet. Nu ser det mycket bättre ut.

Hon log uppmuntrande och visade på en stor träskål fylld med doftande svampsoppa. Första rätten. Moira balanserade skålen i famnen och väntade vid skänkrumsdörren. När hon såg att herr Kanrei vinkade åt henne att komma in drog hon ett djupt andetag. Nu var det dags. Hon knuffade upp dörren på vid gavel och trippade så försiktigt hon kunde för att inte spilla något av den goda soppan. Bakom henne tassade tant Wenda och började duka fram skålar och skedar. De var av trä, vilket fick herr Kanrei att utbrista hur ledsen han var över att de inte var gjorda av silver och guld, så som Ers Nåd var van vid. Moira höll ansiktet nerböjt, alldeles för nervös för att våga se åt lordens håll. Hon började gå runt det stora rummet och servera soppa till de högt uppsatta herrarna. De tackade henne med små låga grymtningar, vilket inte var mer än hon hade väntat. Hon var inte värd någon tacksamhet, hon var tjänstefolk. Det skulle hon alltid vara. Med lugna rörelser slevade Moira upp soppa i de enkla skålarna. Hon arbetade sig fram till bordets ena kortända, till den stol där lorden satt. Han hade en skål som verkade vara lite finare än de andra, den hade en inristning av en ros i botten. Moira såg intensivt ner i sin soppterrin, följde den stora slevan med blicken tills den tömde sitt innehåll i lordens skål.

– Tack.

Moira var nära att tappa slevan, så överraskad blev hon. Lord Erion av Rosendalen, han sa tack till henne. Han visade tacksamhet, var glad åt att hon hade givit honom soppa. Han **uppskattade** henne.

– Det var så lite så, Ers Nåd, kraxade Moira fram när den värsta chocken hade lagt sig.

– Se på mig, sa den mörka varma rösten och en mjuk hand lyfte upp hennes ansikte mot hans.

Moira kände hur hennes knän började darra svagt, och i magen vaknade plötsligt tusen fjärilar. Hon mådde nästan illa. Irotsih, han var så... vacker. Var det rätt ord? Var lord Erion vacker? Ja, det var han. Han var mer än så. Han var perfekt. Lord Erion log lite.

– Jag tyckte väl att jag kände igen dig, sa han lågt med igenkännandet glimmande i ögonvrån.

Moira kunde inte tala. Det enda hon kunde göra var att hålla upp vänsterhanden för att visa ringen hon hade fått av honom. Beviset.

– Flickan på vägen... sa lorden, fortfarande leende. Vägviserskan.

Moira nickade tyst.

– Öh... fick hon fram och rodnade häftigt. Hittade Ni vad Ni letade efter, Ers Nåd?

Han såg oförstående ut för ett ögonblick, men sedan nickade han.

– Åh vagnen, sa han. Jo, den fann jag. Tack vare dig.

De gröna ögonen brann två hål rakt igenom henne. Hon kunde stå där i evigheter, med sin blick i hans och utforska hans perfekta ansikte. Hand underbara, underbara ansikte... Ett högt brak fick Moira att återvända till verkligheten, och hon snurrade runt. Braket hade kommit från köket. Moira lyfte den ännu halvfulla soppskålen, mumlade fram ett "Ursäkta mig, Ers Nåd." och skyndade dit.

– Vad hände? frågade hon oroligt så fort hon kom in över tröskeln.

Herr Kanrei låg utsträckt på golvet med benet under sig och ansiktet förvridet av smärta. Intill honom låg en öppen burk, vars grågröna örtlika innehåll var utspritt över stengolvet. Vid mannens sida satt tant Wenda, som såg mycket ängslig ut.

– Han sträckte sig efter ängsvädden till lordens te, sa hon och klappade värdshusvärden lugnande över axeln. Kan du röra foten, Terram?

Herr Kanrei gnisslade tänder, men hans tår rörde sig åtminstone.

– Vilken tur, inget är brutet, sa tant Wenda lättat. Hjälper du mig honom upp, Moira?

– Pjoska inte med mig Wenda, sa herr Kanrei. Jag... jag mår fint.

Han ljög, det kunde vemsomhelst se.

– Det är säkert bara en stukning, sa tant Wenda. Kom här, sätt dig ner...

De hjälpte honom ner på en stol, med foten framför sig på en pall. Moira

gav honom en slev av svampsoppan att styrka sig med.

– Oroa dig inte, sa hon nytert. Tant Wenda, var finns närmaste läkare?

– Nej! utbrast herr Kanrei häftigt. Nej... Se till att lorden får sin mat. Jag klarar mig alltid.

Han fortsatte envisas trots hennes protester, och tillslut måste hon sucka uppgivet.

– Vi får väl klara av det tillsammans, tant Wenda, sa hon. Men sedan hämtar jag en läkare.

– Envis är du för att vara din första dag, sa tant Wenda med ett stolt leende. Det är bra. Terram förstår nämligen inte alltid vad det är som är bäst för honom.

– Det gör jag visst, sa herr Kanrei. Att sova i en säng istället för på gatan, det är vad som är bäst för mig. Servera kycklingen nu!

.....

Moira for som en skällad råtta från köket till skänkrummet med nya rätter och smutsig disk. Hon unnade sig varken rast eller ro, eftersom det då skulle ta ännu längre tid innan herr Kanrei skulle låta en läkare ta en titt på hans fot. Medan kvällen framskred och stjärnorna tändes på himlen blev lordens män alltmer muntra. Värmen och allt vin de druckit hade börjat stiga dem åt huvudet, och Moira kände sig bara mer och mer obekväma där inne. Hon längtade efter en nypa frisk luft med vågade sig inte ut. Det blev allt svårare att hålla ögonen öppna. Den långa arbetsamma dagen hade börjat ta ut sin rätt, Moira gick som en sömngångare. Så trött... Om hon skulle ta och vila ögonen, bara för en liten stund. Männens prat och skratt trängdes ihop till ett mycket sövande sus. Plötsligt kändes det som om hennes huvud hade exploderat, förblindande smärta fick hennes öron att surra och vänstra kinden att domna bort. Det tog en stund innan Moira förstod att hon hade fått en örfil.

– Vakna du, schlöa lilla... piga, sludrade en röst.

Genom röda dimmor såg Moira förvirrat upp i ett brett ansikte med flammande rött skägg. Mannens hand var höjd för ett nytt slag. Han vajade svagt som ett träd i full storm, och de utstående ögonen var blodsprängda. Fullständigt asberusad. Moira kände hur rädd hon blev, paniken bubblade upp inom henne så häftigt att hon började darra. Hon hade aldrig förr blivit slagen, och den här oxen tornade upp sig som ett åskväder framför henne. Han var stark. Om han slog tillräckligt hårt så kunde han döda henne.

– Låt tjänsteflickan vara, Osmedd, sa någon vars röst i Moiras öron lät som ett av Irotsihs helgon.

Det var lord Erion. Genom de utebbande vågorna av smärta märkte Moira hur fjärlarna började fladdra i hennes mage igen.

– Fölåt, Ersch Nåd, sa oxmannen med halvt obegriplig röst och sänkte handen. Det var... flickan, hon...

Han hejdade sig och såg ut att tänka efter mycket noga. Sedan flinade han brett.

– Lat! utbrast han belåtet.

Så dråsade han i golvet med en liten patetisk duns och blev liggande under högljutt snarkande. Lord Erion suckade dystert och skakade på huvudet. Han vände sig mot Moira med en bekymrad rynka mellan ögonbrynen.

– Mår du bra? frågade han milt och sträckte ut sin hand mot henne.

Moira stirrade på honom. Det bultade i hennes kind, och det kändes som om den var dubbelt så stor som innan. Helst av allt ville hon smita in i köket och inte komma ut igen förrän lorden och hans sällskap hade gått. Eller nej förresten, hon tänkte inte komma ut alls. Hon tänkte bosätta sig i köket.

– Var inte rädd, sa han. Jag ska inte göra dig illa. Låt mig bara få hjälpa dig upp.

Hon log försiktigt trots att det stramade obehagligt i kinden och tog tag i hans hand. Den var stor och varm och omslöt hennes egen nästan helt och hållet.

– Tack, Ersch Nåd, sa hon sluddrande genom sin svullna kind och blev därmed röd i ansiktet för andra gången den kvällen.

Lord Erion verkade inte märka något, förmodligen av artighet, men hans ansikte klövs av ett soligt leende. Han la huvudet på sned och betraktade Moira, och sedan drog han fram ett litet vitt tygstycke ur ena ärmen.

– Du bör nog låta någon se om det där, sa han med rösten full av omsorg och la tygstycket mot hennes kind. Jag ber dig att förlåta Osmedd, han... eh... är inte riktigt vid sina sinnens fulla bruk just för tillfället.

Han kastade en ilsken blick på sin medvetlös vakt på golvet. Moira visste inte riktigt vad hon skulle säga, så hon nickade bara. Skuggan av ett leende for åter över lordens ansikte.

– Du måste i sanning ha vandrat fort för att komma hit, sa han fundersamt. Det var inte alls så länge sedan som jag såg dig på vägen.

– Ja, Ers Nåd, mumlade Moira och ansträngde sig hårt för att hålla rösten ordentlig. Eller... jag fick skjuts.

Hon hade blodsmak i munnen, hon måste ha bitit hål i kinden när Osmedd hade slagit henne. Men tyget kändes välsignande mot allt det onda, och hon glömde nästan bort smärtan helt när hon såg lord Erions ömsinta ögon på sig.

– Vad heter du? frågade han.

– Moira, svarade hon med nästan inget darr på rösten alls.

Hon kunde för sitt liv inte begripa varför han intresserade sig för henne, en vanlig fattig tjänsteflicka på ett värdshus.

– Moira...

Lorden smakade på namnet som om det hade varit ett kostbart vin. Det lät så mycket vackrare när han sa det.

– Det var trevligt att träffa dig igen... Moira, sa han lågt och böjde lätt på huvudet.

Sedan vände han och ropade ut en befallning åt sitt följe. De flesta av dem hoppade till och vinglade iväg mot dörren, men Osmedd och ett par tre stycken till låg kvar och sov vid sina platser. Lord Erion brydde sig inte om dem, utan verkade faktiskt skämmas över att de lydde under honom. Han vände på huvudet och log mot Moira.

– Tack för en utsökt måltid, sa han.

Så gick han fram till dörren, öppnade den, och med ett fladder av sin vitskimrande mantel var han borta.

.....

Efter att ha hämtat en läkare åt herr Kanreis fot och mottagit många vojanden från tant Wenda om sin kind, fick Moira äntligen vila sina trötta ben. Foten hade blivit konstaterad stukad, och läkaren hade förmanat dem båda att ta det lugnt med värdshusvärden ett par dagar. Han hade även givit dem en påse med några strimlor tunn gråbrun bark som de kunde koka te på ifall herr Kanrei klagade över smärta. Sedan hade han givit sig av vid meddelandet om att en kvinna höll på att föda, och de blev lämnade ensamma i köket. Herr Kanrei satt och gnällde med den omlindade foten framför sig på en pall. Tant Wenda gick fram till hans sida och strök honom över håret.

– Du blir snart bra, försäkrade hon. Doktorn sa att den här barken har magisk verkan.

– Magi! muttrade herr Kanrei. Sånt strunt. Men om doktorn sa att de där träbitarna skulle hjälpa så...

Tant Wenda hade redan satt på vatten till te över de glödande resterna av brasan, och hon sa åt Moira att ta ner en burk med söta skorpor från en hylla.

– Så, hur gick det med lorden, min flicka? frågade herr Kanrei med ett lurigt leende.

Moira rodnade hett och såg ner i bordet.

– Åh... sa hon, det... det gick bara bra. Han gillade maten. Ni kommer att få behålla "Rastplatsen".

– Det var då för väl, sa tant Wenda och la med en lättad suck ner barkbitarna i det nu kokande vattnet.

Hon lät det sjuda en god stund innan hon skopade upp lite te i en tennmugg och räckte den till herr Kanrei. Han rynkade på näsan efter ett

smakprov av den bittra brygden, men tvingade i sig den. Under tiden gick Moira till vedhögen och hämtade Tias, som kärvtänligt strök sig mot hennes hand innan han skuttade upp på den.

– Vi gjorde bra ifrån oss, sa herr Kanrei och smuttade på sitt te. Ger du mig en skorpa, tant Wenda?

Hon nickade och sköt över burken till värdshusvärdens del av bordet. Tias kraxade uppmanande och tittade på Moira. Hon suckade.

– Låt gå då, du får en, sa hon bestämt och fiskade upp en vackert gyllenbrun skorpa. Men bara en. Du kan få ont i magen.

Hon bröt skorpan i delar och la ut dem på bordsskivan så att skatan kunde hjälpa sig själv. Tias verkade fullt nöjd med detta arrangemang och började picka i sig. Det lilla sällskapet satt och pratade en stund. Sedan sa tant Wenda:

– Nej, nu hjälper jag dig upp till ditt rum, Terram. Du behöver sova. Det har varit en lång dag för oss alla.

Hon reste sig från stolen och böjde sig ner för att hjälpa herr Kanrei på fötter.

– Kom Tias, lockade Moira och satte handen framför skatans klor.

Utan den minsta tvekan hoppade han upp på den och klängde sig vidare till hennes axel. Så tog tant Wenda värdshusvärdens ena sida, och Moira tog den andra, och de lät honom stödja sig på dem på vägen uppför trappan. Den krökte sig åt höger och försvann bakom ett hörn.

– Var försiktig nu, förmanade tant Wenda. Det är brant.

Med deras hjälp linkade herr Kanrei uppåt, trappan knarrade obehagligt vid varje steg. Tillslut kom de fram till en avsats vars räcken verkade tämligen nyutbytta. De var vackert snidade och prydda med inristade rosengirlanger.

Förmodligen har lordens pengar åstadkommit det, tänkte Moira.

Det fanns två dörrar att välja mellan. Herr Kanrei kastade med huvudet åt den vänstra.

– Hjälp mig bara in och låt mig få lägga mig på sängen, sa han. Wenda, visar du Moira hennes rum?

Den gamla kvinnan nickade bara till svar och tryckte ner dörrklinkan till herr Kanreis rum. Det var ganska litet och hade få, enkla möbler. En spartansk säng stod längs ena väggen, och intill den fanns ett sängbord med en virkad duk på. Tant Wenda och Moira hjälpte den utmattade mannen att lägga sig på det färgglada lapptäcket. Sedan sa de god natt och gick mot dörren. Tias gnuggade näbben mot Moiras axel.

– Jag vet, sötnos, sa hon lugnande. Vi ska sova nu.

Tant Wenda ledde henne åter ut på avsatsen och låste upp den högra dörren.

– Vi har reservnycklar, sa hon, och du ska få en knippa så fort som möjligt.

Vi håller dessa dörrar låsta för det mesta, förr var det därför att ingen av våra flickor skulle kunna ta sig ut på galej efter sängdags. Det var ju förstås när vi hade fler än en flicka här. Och vad jag minns så kunde inte en låst dörr hindra dem heller...

Hon smålog och öppnade dörren för Moira. Kammaren innanför var mycket liten, och verkade bara vara en slags tambur till att skärma av de andra tre dörrarna.

– Ibland, när pengarna tryter, brukar vi hyra ut ett rum, berättade tant Wenda. Men det är sällan vi behöver göra det nuförtiden, när lord Erion har lånat oss pengar. Den rare gossen, la hon till och fick därmed Moira att brista i skratt.

På något vis kunde hon inte se den vackre lord Erion som en ”rar gosse”. Tant Wenda skrockade hon också.

– Här kan du sova, flickan, sa hon och visade på den vänstra av de tre dörrarna till sovkamrarna. Jag sover i mitten, ifall det skulle vara något.

– Tack tant Wenda, sa Moira artigt. God natt.

– God natt lilla du.

•••••

Moiras sovrum var mycket hemtrevligt, och hon tyckte genast om det. Sängen var rejäl och såg mjuk ut, och det låg en trasmatta på golvet. Genom ett litet fönster i väggen rakt framför henne sken en ytterst smal månskära in och spred ett svagt ljus där endast konturerna av rummets möbler var synliga. Moira trevade sig fram till sängen. Med tungspetsen i ena mungipan av koncentration pillade hon upp förklädesknuten och hängde det sedan prydligt över sängkanten. Vandringskjortan och briggan la hon hopvikt på en stol. Hon måste tvätta dem i morgon, de var så stela av smuts att de var svåra att vika. Tias betraktade henne från sänggaveln vid hennes huvud, som han hade beslutat sig för att göra till sin sovplats. Han måste ha hoppat av hennes axel i jämnhöjd med den när hon inte märkte det. Moira blaskade kvickt av ansiktet i ett tvättfat, och grimaserade när vattnet fick det att sticka till i hennes örfilade kind. Nå, det kunde ha varit värre. Osmedds stora berusning hade fått honom att hålla tillbaka sin styrka. Inga tänder var av i alla fall, och såret i kinden skulle läka. Det var ingen fara. Moira kröp ner under täcket och gäspade sömnigt. Så somnade hon, och hela natten drömde hon om lord Erions leende.

•••••

Nu började en tid som, trots att den var utmattande, kom till att bli den bästa i Moiras liv. Hon steg upp när någon av de intelligande hushållens tuppar gol och tvättade sig. Så klädde hon sig, i enkla klänningar som fanns i massor i de

förra tjänsteflickornas klädsåp. Hon satte upp håret i en prydlig knut mitt på huvudet och knöt ett förkläde om midjan. Sedan var hon klar. Herr Kanrei brukade alltid vara uppe innan henne, ibland fick hon en känsla av att han inte sov överhuvudet. Varje morgon var han i köket när hon kom ner för att börja dagen, och alltid brann där en eld på härden som såg ut att ha brunnit i flera timmar. Just den här morgonen, när Moira hade arbetat på ”Rastplatsen” i ungefär en vecka, verkade herr Kanrei vara på dåligt humör när hon kom ner. Tant Wenda satt och såg dyster ut på sin vanliga plats vid härden och vakade håglöst över den sjudande tekannan.

– God morgon Moira, sa hon. Du vaknar upp till en stad som svämmer över av skvaller likt en kokande kittel.

– Åh? sa Moira och började skära upp en brun limpa i rejåla skivor. Vad står på nu då?

Herr Kanrei suckade och skakade på huvudet så att det vita håret fladdrade.

– Lorden ska ha parad, sa han med ett ansiktsuttryck som tydligt sa att han inte var speciellt förtjust i parader.

Moira hade varit nära den mannen så länge att hon vid det här laget kunde förstå varför det störde honom så mycket. Vadsomhelst som drog stadsinvånarnas uppmärksamhet från hans värdshus var inte direkt uppskattat hos herr Kanrei. Men hennes eget hjärta hoppade över ett slag, och hon kände hur hennes kinder rodnade av förtjusning.

– Lorden? sa hon och försökte få rösten att låta helt normal. Lord... Erion?

– Vem annars? fnös herr Kanrei. Och pompa och ståt lär det bli också, om jag känner Hans Nåd rätt. Till och med fyllbultarna kommer att vara där!

Han slog ut med armen och var på vippen att välta ett saltkar av ben. Moira fångade det just som det skulle till att falla i golvet. Hon såg ivrigt på värdshusvärden med en bedjande blick i ögonen.

– Åh, snälla herr Kanrei, bad hon med sin allra mjukaste röst. Kan jag få gå och se på paraden? Bara en liten stund, skyndade hon sig att säga när han rynkade sin fåriga panna. Efter att vi har stängt?

Herr Kanrei betraktade henne prövande. Då hördes ett milt skratt från tant Wendas hörna.

– Terram, var inte så grym mot flickan, sa hon förmanande. Det finns ingen anledning till att hålla henne kvar. Dessutom brukade du alltid säga att de är ”bättre att hålla tjänstefolket på gott humör, då arbetar de hårdare”.

Ett brett leende spred sig över Moiras ansikte när tant Wenda hade slutat tala, och hon vände sig åter till sin arbetsgivare. Han skrockade lite.

– Jaja, jag känner igen den minen, sa han med spelat martyrskap. En förtvivlad tjänsteflicka gör ingen glad. Du får gå.

Moira gav upp ett jubeltjut och sprang fram för att krama om den gamle värdshusvärden.

– Tack och tack och tack igen! sprudlade hon. Och jag lovar att inte gå och lämna er i sticket, jag stannar tills allting är färdigt här.

– Verkar inte som om det kommer bli nån ruljans här ändå, sa tant Wenda och kikade ut i skänkrummet.

.....

Hennes spådom slog in. ”Rastplatsen” hade knappt en enda besökare, alla väntade på att lord Erion skulle dyka upp. Moira väntade också, med tungt illamående blandat med upphetsning i magen. För att roa sig själv började hon följa herr Kanrei med blicken där han gick fram och tillbaka med händerna på ryggen, och slå vad med sig själv om när han skulle ge henne tillåtelse att gå. Tillslut, efter en bra stund, tröttnade värdshusvärden och slog ut med armarna.

– Jag ger upp! utbrast han. Vi stänger, det finns ändå inga kunder. Du kan gå, Moira.

Hon hoppade till där hon satt och hennes ansikte blommade upp i ett brett flin.

– Verkligen? frågade hon. För jag kan hjälpa till och göra i ordning här, jag kan... polera tekannan eller något.

Tant Wenda brast i skratt och skakade på huvudet.

– Det finns inget att göra, och det vet du min flicka, sa hon lugnt. Du kan gå, oroa dig inte för oss du.

Moira hoppade upp från sin stol, lite för häftigt. Hon fick Tias att burra upp fjädrarna av överraskning där han satt på hennes stolsrygg. Hon lät honom skutta upp på sin axel, där han tronade som en riktig skatprins.

– Ska inte ni se paraden? frågade hon det gamla paret.

Herr Kanrei skakade häftigt och demonstrativt på huvudet, men tant Wenda nickade i smyg åt Moira. De visste båda att den gamla kvinnan skulle få honom med sig, på ett eller annat vis. Moira skulle just till att gå när värdshusvärden ropade henne tillbaka. Han log illmarigt.

– Har du inte glömt något, flicka? undrade han.

Hon tittade oförstående på honom.

– Du har en veckolön att hämta ut, sa tant Wenda milt förklarande.

Herr Kanrei flinade och drog fram ett träskrin ur en dold låda under köksbordet. Medan Moira kände stolthetens rodnad färga hennes kinder tog han upp två bronsmynt och sköt över dem till henne.

– Köp något vid marknaden, föreslog han. Ett hårspänne kanske? Irotsih ska veta att du behöver det, lilla flyghår.

Moiras hand slöts om mynten, och hon log lite.

- Tack, sa hon och lät sin lön glida ner i tygpungen tillsammans med silvret som Mattias hade lämnat åt henne.
- Ha det så trevligt nu, sa tant Wenda vänligt.

.....

Ljudet från marknaden hördes så fort Moira kom ut från värdshuset. Hon suckade av djupaste välbehag. Idag skulle hon få se honom. Han skulle rida förbi henne, på sin vita hingst, och eventuellt skulle han upptäcka henne bland alla människor. Hon blev alldeles varm i hela kroppen vid den tanken. Måhända skulle lord Erion se henne, le lite, kanske till och med vinka. Moiras hjärta började slå fortare, och hon befallde sina ben att börja gå för att kunna tänka på något annat. Hon hade gått vägen till marknaden ett par gånger förr, oftast för att inhandla de sällsynta kryddor som inte kom till "Rastplatsen" i stora säckar på handelsdagen. Hon kunde redan känna den stickande lukten av örterna i näsan, och hon skyndade uppiggad på sina steg. Marknadsplatsen bredde ut sig framför henne men sina stånd och bord fyllda med allsköns dyrbarheter: vackra tyger och skinnfällar, krukor och kärl av tenn eller lera, järngrytor, gyllene smycken och skimrande saltvattenpärlor, blänkande knivar i rikt dekorerade skidor... Länge gick Moira bara runt och betraktade allting med stora ögon, njöt av all prakt som fanns runt henne. Så kom hon fram till ett bord som sålde relativt billiga smycken, och hon började fundersamt plocka med dem.

– Hördu din lilla snuskiga fattigunge! röt en röst ovanför hennes huvud plötsligt. Tiggarpack! Laga dig härifrån och håll dina smutsiga fingrar borta från mina juveler!

Moira såg upp, och ett par ilskna grå ögon mötte hennes. En högväxt dam stod böjd över henne, med hela sin imponerande gestalt fullständigt lysande av ilska. Moiras ögon smalnade. Juveler, visst säkert. Hon vågade Mattias' bäge och alla pengar hon ägde på att inte en enda av stenarna i de överdrivet utsmyckade mässingsringarna var äkta. Det var bara glad alltihop. De utsatta priserna var redan minst dubbelt så höga som sakerna var värda. Men det var något skrämmande med den här damen. Moira kunde inte riktigt sätta fingret på det. Kanske det var den strama järngrå hårknuten, eller sättet som damens dammfärgade klänning böljade ut bakom henne som vingarna på en uppretad ängel, eller kanske hur ögonen brann. Moira tog mod till sig.

– Jag ville ha ett smycke, sa hon med medvetet skarp röst. Men jag kan gå någon annanstans, om det behagar er.

Det fungerade. Damen uppfattade det dolda hotet i Moiras röst, och hon fick en glimt av silvret i flickans pengapung. Hon blängde irriterat. Moira stod kvar, rak i ryggen som en ädling.

– Jag ber om ursäkt, snörpte smyckesförsäljerskan surt. Varsågod att se dig omkring då.

– Tack, sa Moira med ett glatt leende och vände ryggen åt damen.

Med låtsad kunnig min undersökte hon i de prydliga rader lagda smyckena. De var ganska pråliga, med snirkclar och överdimensionerade stenar, men hon tittade i alla fall. Det kändes riktigt trevligt att reta upp den grå damen, som såg mer och mer förargad ut ju längre tid Moira stannade vid hennes bord. Så fastnade plötsligt hennes blick vid en signetring av mässing, som pryddes av en stiliserad ros.

– Var kommer den här ifrån? frågade hon och tog upp den.

Den grå damen kastade knappt en blick på ringen, det var tydligt att hon hade fått den frågan om just det smycket många gånger förr.

– Från Borgen, sa hon. Lorden, må alla rättvisans och lyckans helgon beskydda honom, och alla hans män bär sådana.

– Åh, sa Moira och la ner ringen igen. Jag var bara nyfiken.

Damen följde henne med blicken. Moira tittade runt lite mer, bara för att vara säker på att damen snart skulle vara färdig att ge henne en örfil, och sedan gick hon därifrån utan ett ord. Hon struntade fullständigt i damens gloende från smyckeboardet, och styrde stegen mot en ung flicka som inte såg ut att vara mycket äldre än 18 år. De smycken som hon sålde var betydligt enklare och såg trevligare ut, så det slutade med att Moira köpte ett svarvat hårspanne. Det kostade henne de två bronsmynten, men den förtjusande lilla sparvflickan framför henne såg på henne med så oskyldiga bedjande ögon att Moira inte hade hjärta att pruta. Hon hade ju sina silvermynt kvar, och så länge hon arbetade på ”Rastplatsen” behövde hon inte svälta. Det första Moira hörde när hennes pengar hade försvunnit och hon hade lämnat standet, var sparvens späda lilla röst som ilsket röt åt någon att ”snabba på för fan, det är så jävla många här!”

Den lilla råttan, tänkte Moira med ett skratt åt sig själv. Hon lurade mig.

Tias kraxade tröstande, och hon höll upp hårspannet framför honom.

– Det här ska jag spara förstår du, sa hon och satte det med viss svårighet i sitt bångstyriga hår. Så att jag kommer ihåg att sparvar svär som borstbindare när man har gått därifrån.

Hon gick runt och stannade för att lyssna på en flicka som glatt spelade på cittra inför en jublande publik. Där blev Moira stående ett tag, mest därför att flickan skrattade och sjöng så sorglöst medan hon spelade. På marken framför henne låg en uppochnervänd mössa, där flera mynt av brons och några enstaka av silver låg och blänkter. När flickan hade spelat färdigt kastade folket hänfört pengar på marken framför henne, och hon bugade ödmjukt för varenda slant. Sedan kastade hon det ringlande svarta håret bakåt och började samla upp sina nyvunna rikedomar. Moira utkämpade en inre strid om huruvida hon

skulle offra en av sina silver- slantar, innan en plötslig trumpetstöt hördes.

TARATARATATATAA!

Moira slängde hastigt ett silvermynt åt cittraspelerskans håll, och började springa lätt för att komma fram till själva paradgatan. Men stora ögon såg hon hur folkmassan vördnadsfullt steg åt sidan för att lämna plats åt någon. Hon fick se en glimt av en vit hästflank och började kämpa för att ta sig närmare. Men det var inte lordens hingst, utan en annan. Tillsammans med en springare som såg nästan exakt likadan ut som den själv drog den en vagn, som när solens strålar reflekterades i den lyste så starkt att Moira blev tvungen att kisa. När hennes ögon någorlunda hade vant sig vid det skarpa ljuset märkte hon att vagnen var öppen, och att det satt någon i den. Någon som var klädd i så praktfulla kläder att Moira aldrig hade sett något liknande. Ett upphetsat mummel steg från folket runt vagnen, och någon där framme höjde handen och skrek:

– Länge leve drottning Sinala! Hurra, hurra, hurra!

Jublet steg och Moira föll in i det. Kvinnan i vagnen såg så vänlig ut, och hon log så varmt mot folket att man genast tyckte om henne. Drottning Sinala såg vid första anblicken ung ut, som en oerfaren flicka på väg till sitt bröllop i en avlägsen stad, det var bara om man såg närmare som hennes ålder avslöjades. Det tunna ljusa håret, som hade satts upp i en hög frisyrrätt mitt på huvudet, hade grå strimmar, och det leende ansiktet var linjerat av fina rynkor vid ögonen och munvinklarna. Hon verkade stark men samtidigt spröd, likt en glasklocka som, trots den klara tonen, splittras i tusen bitar efter att man har slagit på den. Moira hade boxat sig fram till den skinande vagnen, och såg nu på drottningen i djupaste vördnad. För ett ögonblick möttes deras blickar, och någonting i drottningens grönaktiga ögon verkade darra till. Så log hon, ett skrämt litet leende, och det fick en häftig känsla av ömhet att välla upp inom Moira. Den stackars späda lilla varelsen såg nästan vettskrämd ut.

Jag önskar att jag fick trösta henne, tänkte Moira och log lite osäkert tillbaka.

Drottningens läppar rörde sig, som om hon mumlade fram en hastig bön, men orden dränktes i folkets bifallsrop. Och sekunden efteråt var vagnen borta. Spåren i folkmassan efter den fylldes igen av tjoande stadsbor, men Moira stod tyst och såg efter vagnen. Drottning Sinala hade verkat... som en skrämmd liten flicka. Skör, bräcklig. Men ändå hade hon haft en förstående blick, som om hon förlät Moira för något utan att veta vad. Medan hon fundersamt vred på ringen som lord Erion hade givit henne till tack funderade Moira på vad det kunde vara, och hur den väna gamla drottningen kunde veta om det. Kanske drottning Sinala hade fått reda på hennes rymning? Kunde hon känna på sig att någon inte hörde hemma i Enasos? Moiras tankar avbröts av ytterligare en trumpetstöt, en som lät fylligare och mer medryckande än den första. För

ett ögonblick glömde hon allt omkring sig. Den här gången var det han, det var lord Erion. Hon kunde se hans ögon svepa över folkmassan, som om han letade efter någon. Moira tog sig diskret närmare, samtidigt som hon försökte bibehålla hans ögon i sikte. Så fick han äntligen syn på henne också, och deras blickar möttes. I just det ögonblicket höll lorden in sin häst, som med en missbelåten gnäggning stannade tvärt. Den glatt hurrande hopen tystnade tvärt när den mäktige herren svängde sitt ena ben över hästryggen och med osviktig grace hoppade ner på marken. Utan att bry sig om deras stirrande blickar gick lord Erion fram till Moira, med hästen trumpet skrittande efter sig i tyglarna. Hans leende glittrade ikapp med ögonen när han stannade rakt framför henne.

– God dag Moira, hälsade han och böjde huvudet. Vi tycks stöta på varandra överallt du och jag.

Moira hade tappat talförmågan. Hon gapade, stum som en fisk, och ju längre tid hon var tyst desto rödare blev hon i ansiktet. Tillslut knäppte det till i hennes huvud, och hon försökte sig på en hovnigning. Den blev mycket klumpig och lyckades få henne ännu mer generad. Den oförberedda Tias kraxade till när hon utan förvarning böjde sig framåt, och han flaxade med vingarna för att hålla sig kvar på hennes axel. Det hela måste ha sett ganska komiskt ut, för lord Erions leende blev bredare. Han sträckte fram handen mot Tias, som först plirade misstänksamt på den. Sedan gned han tillgivet näbben mot lordens hand och gav till ett av sina mer melodiska krax.

– Vad heter den? frågade lord Erion och strök Tias över de mjuka fjädrarna.

– Tias, svarade Moira lite för snabbt, av rädsla för att hon skulle förstummas igen. Efter min bror.

Lorden smakade på namnet precis som han hade gjort när han hade fått veta hennes, och sedan flinade han, förtjust som en ung pojke.

– Det verkar som om han gillar mig, sa han.

Moira försökte sig på ett litet leende.

– Jo... jo, det verkar så, sa hon och klappade skatan på det sammetsmjuka huvudet med pek- och långfingret.

De stod där en stund, den mäktige lord Erion av Rosendalen och den unga farmardottern från Pellira, och klappade en skata som om de alltid hade känt varandra. Den före detta glatt jublande hopen började istället mumla till varandra och tveksamt dra sig undan. Kanske inte lorden ville ha publik just nu? Det var säkrast att inte spekulera i saken. De adliga och deras påhitt. Enasos' invånare gick tillbaka till marknadsbestyr, men de kunde inte låta bli att kasta nyfikna blickar på det udda paret. Lord Erion märkte det.

– De stirrar på oss Moira, sa han med ett litet skratt. De har nog fått för sig att du är min frilla.

Moira blev blodröd i ansiktet.

– Öh... varför skulle de tro det? stammade hon.

Lorden ryckte obekymrat på axlarna.

– De tycker väl att det vore dags för mig att bli sedd med en, sa han. Folk i Rosendalen ser det de vill se, och de här människorna vill inte se något annat än att jag gör bort mig. Precis som lorder är menade att göra.

Han lutade sig nonchalant mot sin häst, som frustade protesterande. Det stack till i Moira. Han höll sig åtminstone inte med frillor, det gjorde han inte. Hon jublade tyst inom sig, men visade inte med en min vad hon tänkte.

– Människor har väl sett mig arbeta på värdshuset också, sa hon fundersamt. Och tjänsteflickor är tillåtna att se ner på.

– För att inte tala om alla de gånger som jag har varit där, muttrade lord Erion, mest för sig själv.

För ett par sekunder stod det still i Moiras huvud. Sedan förstod hon vad det var hon just hade hört och rynkade pannan.

– Gånger? upprepade hon. Men Ni har ju bara ätit på ”Rastplatsen” en enda gång sedan jag kom dit, Ers Nåd.

Nu var det lord Erions tur att rodna, vilket fick Moira att tvingas lägga band på sig för att inte hoppa jämfota av pur glädje. Till hennes fortsatta lycka undvek han att utveckla sina förflugna ord, utan började hastigt prata om något annat.

– Du är skärpt, sa han beundrande. Du förstår snabbt...

Han såg fundersam ut.

– Min moder drottningen söker en ny kammartärna, sa han eftertänksamt. Och om du är intresserad så kan jag lägga ett gott ord för dig... Moira.

Så fort han sa hennes namn sådär, som en smekning över kinden, visste Moira att hon inte kunde säga nej.